

Formanden:

Med den karakter, denne debat har, må vi skyldes de ordførere, der endnu ikke har haft mulighed for på deres partiers vegne at få ordet i første omgang, at de får ordet.

Jeg indrømmer, at med statsministerens indgriben i debatten på dette tidspunkt må vi give hr. Poul Schlüter ordet for en kort bemærkning. Derefter har hr. Arne Melchior ordet.

(Kort bemærkning).

Poul Schlüter (KF):

Statsministerens udtalelser er helt urigtige. Statsministeren siger, at vi kender alle regeringens politik. Ja men vel gør vi da ej! Statsministeren har jo ikke redegjort for den her i salen. Det store oplæg fra i går er stadig en hemmelighed i forhold til de fleste af folketingets partier. Det kan da ikke være statsministerens opfattelse, at så alvorlige ting skal vi blot stifte bekendtskab med ved at læse aviserne.

Som statsministeren nu tilrettelægger debatten med sin trussel om at udskrive valg, hvis folketinget vedtager dagsordener, som statsministeren ikke kan lide, er jeg da bange for, at de, som følger debatten på fjernsynet, må tro, at det her, det er ikke en folketingsdebat, men det er lørdag, og det er »Skum«.

Arne Melchior (CD):

Må jeg starte med at udstede en kvittering. Jeg vil gerne kvittere over for de tre partier, vi har været i samarbejde med – og herunder ikke mindst over for regeringen – for det samarbejde, som vi har været med i siden foråret i fjor. Det har på næsten alle områder været et tillidsfuldt samarbejde og et samarbejde, vi ser tilbage på uden blusel. Vi har overholdt vor del af de forpligtelser, et sådant samarbejde indebærer; CD har siden sin start været et forligssøgende parti. Det er ikke vor politik at vælte regeringer, det er vor politik at tilsætte dem, at støtte dem og at fastholde dem ved ansvaret. Guderne skal vide, at vi har fået at høre for det – at vi havde valgskræk og al den tale, som I kender. Vi har båret dette, og vi har indgået forlig nr. 2 vel vidende, at forlig nr. 1 ikke gav os positive udsving i målingerne. Derfor skal ingen komme og sige, at vi er chanceryttere.

Men vi har samtidig tilladt os at gøre opmærksom på – jeg vil gentage det her, for statsministeren må have glemt det – at vi er et forligsparti og ikke et støtteparti. Vi holder de aftaler, vi indgår, på en fair måde til enhver tid – i det åbne spil og i den lukkede del af spillet – men vi er ikke et støtteparti, som er forpligtet til at støtte mange ting, store ting, der går langt ud over forliget. Og ingen kan vel være i tvivl om, at det, der her har været forelagt, ikke er nævnt med et ord i forliget og derfor går langt ud over forliget.

Til yderligere bevis for, at vi har været urædde over for valgsituationen, skal jeg erindre de højtærede ministre om, hvad vi sagde allerede i foråret. Jeg gjorde det i radioen. Undskyld, jeg svarer i radioen, hver gang jeg bliver spurgt; det gør ministre også. Jeg sagde allerede i foråret i radioen om tvangsanvendelse af opsparingsmidler, at jeg ville ligne det ved revolvermetoder; jeg sagde endda, at det var Chicagomanerer. Så regeringen har fra foråret kendt centrum-demokraternes holdning til denne sag, og ingen kan være blevet overrasket i den sidste fase her.

Men så bragte statsministeren altså for 6 uger siden ordet valg ind i debatten, og det er blevet gentaget på ny og på ny, så sent som sidste weekend af et par ministre, men i mellemtiden også af en lang række ledende LO-formænd. Så kan man sige: nå ja, men LO-formændene er jo ikke socialdemokratiet og er ikke regeringen. Men de sidder altså i hovedbestyrelserne hos hinanden, og de plejer jo stærkt at understrege det tætte samarbejde, der er imellem dem. Så selv om vi godt kan høre nuancer, må vi altså have lov til at sige, at vandene er blevet forplumrede af denne snak – ikke af vor snak. Men når de siger noget, siger statsministeren altid: ja men det er en misforståelse, det er et uheld. Han må jo vide det, han står dem jo nærmest. Men når vi andre tager del i den debat, så skærper vi tonen.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at vi har ikke taget ordet valg i munden, når vi er blevet spurgt om valg, én eneste gang uden knivskarpt at erklære, at valg gavner ikke landet, valg bringer ingen i arbejde, skaffer ikke kapital frem, letter ikke de parlamentariske muligheder. Men vi har samtidig sagt, at hvis den, der har fremmanet valget som en aktuel mulighed, ikke vil tage det tilbage, så